Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA DŽERARDA HOGANA [*GERARD HOGAN*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2019. gada 2. oktobrī[1]

Lieta C-465/18

AV,
BU
pret
***Comune di Bernareggio*,**
piedaloties:
CT

(*Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – LESD 49. pants – Brīvība veikt uzņēmējdarbību – Pašvaldības aptiekas īpašnieka maiņa pēc iepirkuma procedūras – Valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta pirmpirkuma tiesību piešķiršana pašvaldības aptiekas darbiniekiem – Galīgā līguma slēgšanas tiesību piešķiršana darbiniekam, kurš nebija piedalījies iepirkuma procedūrā pēc pirmpirkuma tiesību izmantošanas

I. Ievads

1. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija) iesniedza Tiesas Kancelejā 2018. gada 16. jūlijā, attiecas uz LESD 45., 49.–56. un 106. panta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 15. un 16. panta interpretāciju.

2. Lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp AV un BU, no vienas puses, un *Comune di Bernareggio* (Bernaredžo pašvaldība, Itālija) un CT, no otras puses.

3. Pamatlietā AV un BU – aptiekas, kas atrodas ārpus Bernaredžo pašvaldības, – īpašniekiem pēc iepirkuma procedūras pabeigšanas provizoriski tika piešķirtas tiesības slēgt līgumu par pašvaldības aptiekas iegādi.

4. Neraugoties uz to, ka AV un BU bija iesnieguši ekonomiski visizdevīgāko piedāvājumu un viņiem provizoriski tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, tās tomēr tika piešķirtas CT, kas ir farmaceits, kurš strādāja *Azienda Speciale Farmacie Vimercatese* – pašvaldības aptieku pārvaldības iestādē. Tas, kā šī situācija ir izveidojusies, tiks sīkāk izklāstīts šajos secinājumos.

5. Pēc pagaidu līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas CT (kurš ir attiecīgās pašvaldības aptiekas darbinieks, bet kurš nebija piedalījies iepirkuma procedūrā) ar vēstuli izmantoja pirmpirkuma tiesības, kuras ar likumu ir piešķirtas pašvaldības aptieku darbiniekiem šādu aptieku īpašnieka maiņas gadījumā. Tādējādi attiecīgās līguma slēgšanas tiesības galīgi tika piešķirtas CT.

1 Oriģinālvaloda – angļu.

6. AV un BU apstrīdēja šo galīgo līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu Itālijas administratīvajās tiesās.

7. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu dod Tiesai iespēju pirmo reizi spriest par tādas valsts tiesību normas, ar ko pašvaldības aptiekas īpašnieka maiņas gadījumā pēc iepirkuma procedūras pirmpirkuma tiesības ir piešķirtas darbiniekiem, likumību.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Itālijas tiesības

8. *Legge 2 aprile 1968, n. 475, Norme concernenti il servizio farmaceutico* (1968. gada 2. aprīļa Likums Nr. 475 par farmaceitiskajiem pakalpojumiem) 9. pantā ir noteikts:

"Līdz 50 % no īpašumtiesībām uz aptiekām, kas kļūst vakantas vai tiek izveidotas no jauna, pēc tā dēvētā *pianta organica* (organizatoriskā plāna) [administratīvais instruments piedāvājuma kontroles īstenošanai] pārskatīšanas var pārņemt pašvaldība [..]."

9. Minētā likuma 12. pantā ir noteikts:

"[..]

[Aptieka] var tikt nodota tikai farmaceitam, kurš ir ieguvis īpašumtiesības vai kurš ir izraudzīts kā atbilstošs kandidāts kādā agrākā konkursā.

[..]"

10. *Legge 8 novembre 1991, n. 362, Norme di riordino del settore farmaceutico* (1991. gada 8. novembra Likums Nr. 362 par farmācijas nozares reorganizāciju, turpmāk tekstā – "Likums Nr. 362/1991") 4. pantā ir noteikts:

"1. Pieejamas atļaujas privātpersonām vakantas vai jaunizveidotas aptiekas darbam tiek piešķirtas konkursa kārtībā [..].

2. Konkursā, kas minēts 1. punktā, drīkst piedalīties Eiropas Ekonomikas Kopienas dalībvalstu pilsoņi [..], kas reģistrēti farmaceitu profesionālās kolēģijas reģistrā [..].

[..]"

11. Minētā likuma 12. panta 2. punktā ir noteikts:

"Pašvaldības aptiekas īpašnieka maiņas gadījumā darbiniekiem ir pirmpirkuma tiesības [..]."

12. *Codice civile* (Itālijas Civilkodekss) 2112. pantā ir noteikts:

"Uzņēmuma īpašnieka maiņas gadījumā darba tiesiskās attiecības starp īpašumtiesību saņēmēju un darbinieku turpinās, saglabājot visas no tām izrietošās tiesības. [..]

[..]

[..] uzņēmuma īpašnieka maiņa pati par sevi nav pamats atlaišanai. Darbinieks, kura darba apstākļi trīs mēnešos pēc uzņēmuma īpašnieka maiņas tiek būtiski grozīti, var izbeigt darba attiecības [..]."

III. Tiesvedība pamatlietā un prejudiciālais jautājums

13. Ar 2014. gada 31. janvārī publicētu paziņojumu Bernaredžo pašvaldība izsludināja iepirkumu kādas pašvaldības aptiekas nodošanai [2]. Saskaņā ar paziņojumu par iepirkumu, līguma slēgšanas tiesības tikšot piešķirtas pretendentam, kurš piedāvā visaugstāko cenu. Attiecīgās aptiekas minimālā vai sākotnējā līguma vērtība bija 580 000 EUR. Tomēr jāņem vērā, ka paziņojumā par iepirkumu bija norādīts, ka aptieka tiks nodota pagaidu līgumslēdzējam tad, ja Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punktā paredzētās pirmpirkuma tiesības tostarp neizmantos kāds no farmaceitiem, kas pieņemti algotā darbā uz nenoteiktu laiku *Azienda Speciale Farmacie Vimercatese* – pašvaldības aptieku pārvaldības iestādē.

14. 2014. gada 11. martā Bernaredžo pašvaldība paziņoja par līguma slēgšanas tiesību pagaidu piešķiršanu AV un BU – aptiekas īpašniekiem, kuriem piederēja kādā citā pašvaldībā esoša aptieka un kuri bija iesnieguši saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu 600 000 EUR apmērā. Kā jau iepriekš esmu norādījis, pēc iepirkuma procedūras pabeigšanas priekšroka tomēr tika dota piedāvājumam, ko bija iesniedzis CT – *Azienda Speciale Farmacie Vimercatese* algots farmaceits. CT, kurš nepiedalījās iepirkuma procedūrā, ar 2014. gada 27. marta vēstuli bija izmantojis likumiskās pirmpirkuma tiesības saskaņā ar Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punktu un attiecīgi saskaņā ar Bernaredžo pašvaldības 2014. gada 12. maija lēmumu Nr. 31 bija kļuvis par galīgo līgumslēdzēju.

15. AV un BU *Tribunale amministrativo regionale, Lombardia-Milano* (Lombardijas-Milānas Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) apstrīdēja galīgo līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu CT. Savā prasībā AV un BU cita starpā apgalvoja, ka šādas pašvaldības aptieku darbinieku likumiskās pirmpirkuma tiesības ir pretrunā Savienības tiesībās paredzētajiem brīvas konkurences un vienlīdzīgas attieksmes principiem. Viņi norādīja, ka pirmpirkuma tiesības šiem darbiniekiem rada ievērojamas priekšrocības. Attiecīgie darbinieki konkurentus iepirkuma procedūrā var aizvietot, pat nepiedaloties procedūrā, izmantodami ar likumu piešķirtās beznosacījuma tiesības noslēgt līgumu. AV un BU norādīja, ka aplūkotās likumiskās pirmpirkuma tiesības nav tiesiski attaisnojamas.

16. Kad *Tribunale amministrativo regionale, Lombardia-Milano* (Lombardijas-Milānas Reģionālā administratīvā tiesa) viņu prasību noraidīja, AV un BU iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā – ar tiem pašiem pamatiem, uz kādiem prasība bija balstīta pirmajā instancē.

17. *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija) norāda, ka gadījumos, kad pašvaldības aptiekas tiek nodotas privātajiem uzņēmējiem, saskaņā ar Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punktu piešķirtās pirmpirkuma tiesības darbojas par labu pašvaldības aptieku darbiniekiem [3]. Iesniedzējtiesa, atsaucoties uz savu 2005. gada 5. oktobra spriedumu Nr. 5329 [4], norādīja, ka Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punkts ir vērsts uz nepieciešamību uzlabot farmācijas pakalpojumu pārvaldību un ir balstīts uz pārliecību, ka farmaceits, kurš jau ir strādājis pašvaldības aptiekā, kas tiek nodota, spēs nodrošināt nepārtrauktību un arī gūt labumu no šīs aptiekas vadīšanas laikā gūtās pieredzes. Tomēr *Consiglio di Stato* (Valsts padome) šaubās, vai pirmpirkuma tiesības faktiski ir pamatotas ar sevišķi svarīgām sabiedrības interesēm.

18. Iesniedzējtiesa uzskata, ka pirmpirkuma tiesības ir pārmērīgas, jo saskaņā ar Itālijas Civilkodeksa 2112. pantu, ar ko cita starpā transponēta Padomes Direktīva 2001/23/EK (2001. gada 12. marts) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā [5], it īpaši tiek garantēta darba tiesisko attiecību nepārtrauktība un nododamā uzņēmuma darbinieku visu tiesību aizsardzība.

2 Papildus pašas aptiekas nodošanai bija izvirzīti arī noteikumi, kas cita starpā attiecas uz mēbelēm, aprīkojumu, armatūru un aptiekas krājumiem.

3 Tādējādi priekšroka tiek dota kolektīvajām tiesībām, nevis privātajām tiesībām.

4 *Consiglio di Stato* (Valsts padomes) V palātas 2005. gada 5. oktobra spriedums Nr. 5329.

5 OV 2001, L 82, 16. lpp.

19. Turklāt, ja šādu pirmpirkuma tiesību mērķis būtu garantēt, ka tiek saglabāta darbinieku pieredze, ko viņi guvuši, sniedzot farmaceitiskos pakalpojumus, tas saskaņā ar iesniedzējtiesas minēto varētu tikt nodrošināts ar citiem līdzekļiem, piemēram, paziņojumā par iepirkumu paredzot noteiktu punktu skaitu par pieredzi, "neupurējot" konkurenci un vienlīdzīgu attieksmi.

20. Katrā ziņā iesniedzējtiesai, ņemot vērā sociālos mērķus, kādi izvirzīti pirmpirkuma tiesībām, ir šaubas par pasākuma pamatotību un samērīgumu, jo: i) profesionālajos apstākļos, kuros ir prasīta augsta kvalifikācija un kuros aptiekas īpašumtiesības var pāriet tikai farmaceitu profesionālās kolēģijas reģistrā reģistrētam farmaceitam, kurš jau ir kvalificēts būt par aptiekas īpašnieku vai kuram ir vismaz divu gadu profesionālā pieredze, nav derīgu attaisnojumu tam, lai atzītu lielāku vērtību pieredzei kādā noteiktā aptiekā; ii) šīs tiesības piešķir darbiniekam beznosacījuma priekšroku, neņemot vērā konkrētās aptiekas labas vadības esamību vai neesamību, un iii) lai izmantotu pirmpirkuma tiesības, pietiek ar aptiekas "darbinieka" pieredzi; šis fakts nenozīmē, ka persona ir bijusi atbildīga par aptiekas pārvaldību.

21. Tādēļ, pēc iesniedzējtiesas uzskatiem, ir jāšaubās, vai ar minētajām pirmpirkuma tiesībām tiek īstenots saprātīgs līdzsvars starp brīvā tirgus, brīvas pakalpojumu aprites un sabiedrības veselības aizsardzības prasībām. Tā vērsa uzmanību uz faktu, ka tāda tiesību norma kā aplūkojamā varētu tikt uzskatīta par protekcionisma politiku, ar ko nepamatoti tiek piešķirta priekšroka kādai noteiktai Itālijas valsts pilsoņu kategorijai attiecībā pret citiem Itālijas valsts pilsoņiem un arī attiecībā pret citu dalībvalstu pilsoņiem.

22. Iesniedzējtiesa uzskata, ka priekšroka, kāda ar likumu ir piešķirta pašvaldības aptiekas darbiniekiem, ir brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojums. Tādējādi pirmpirkuma tiesības diskriminē pārējos pretendentus līguma slēgšanas tiesību piešķiršanai – kā tās pašas dalībvalsts, tā citu dalībvalstu valstspiederīgos. Turklāt var apšaubīt, ka būtu saprātīgi un samērīgi ierobežot konkurences aizsardzības un vienlīdzīgas attieksmes pret uzņēmējiem principus, kā arī darījumdarbības un profesionālās darbības brīvību.

23. Pēc iesniedzējtiesas uzskatiem, ir jāņem vērā arī tas, ka aplūkotā tiesību norma liedz potenciālajiem uzņēmējiem iekļūt jau sadalītā tirgū, kurā, no vienas puses, aptieku skaits ir ierobežots, veicot plānotu teritoriālo sadalījumu, un, no otras puses, uz jaunu aptieku izveidi attiecas līguma slēgšanas tiesību piešķiršana publiska konkursa kārtībā un vēlāka atļaujas izdošana līguma slēgšanas tiesību saņēmējam.

24. Turklāt, kā norāda iesniedzējtiesa, pirmpirkuma tiesībām, šķiet, pat nav veselības aizsardzības mērķa, jo nav informācijas, ka mērķa sasniegšanai būtu prasīts garantēt drošu un kvalitatīvu sabiedrības apgādi ar zālēm.

25. Šajos apstākļos *Consiglio di Stato* (Valsts padome) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai brīvības veikt uzņēmējdarbību, nediskriminācijas, vienlīdzīgas attieksmes, konkurences aizsardzības un darba ņēmēju brīvas pārvietošanās principiem, kas minēti LESD 45., 49.–56. un 106. pantā, kā arī [Hartas] 15. un 16. pantā, un tajos ietvertajiem samērīguma un saprātīguma principiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds noteikts Likuma 362/1991 12. panta 2. punktā, kurā pašvaldības aptiekas īpašnieka maiņas gadījumā pirmpirkuma tiesības ir piešķirtas pašas aptiekas algotiem darbiniekiem?"

IV. Tiesvedība Tiesā

26. AV un BU, Bernaredžo pašvaldība un Eiropas Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus.

27. Pēc CT lūguma, kurš neiesniedza rakstveida apsvērumus, Tiesa ar 2019. gada 14. maija lēmumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 76. panta 3. punktu nolēma rīkot tiesas sēdi 2019. gada 3. jūlijā.

28. AV un BU, Bernaredžo pašvaldība, CT un Komisija 2019. gada 3. jūlija tiesas sēdē sniedza mutvārdu apsvērumus.

V. Piemērojamās Savienības tiesību normas

29. Šajā tiesvedībā iesniedzējtiesa lūdz interpretēt LESD 45., 49.–56. un 106. pantu, kā arī Hartas 15. un 16. pantu.

30. Tiesvedība pamatlietā ir saistīta ar strīdu starp AV un BU (no kuriem abi ir farmaceiti), no vienas puses, un Bernaredžo pašvaldību un CT – farmaceitu, kurš strādāja attiecīgajā pašvaldības aptiekā, ko bija paredzēts iegādāties attiecīgā iepirkuma kārtībā, – no otras puses.

31. Ņemot vērā, ka pēc attiecīgās aptiekas iegādes tā stabili uz nenoteiktu laiku būs jāvada vai nu AV un BU, vai arī CT, es uzskatu, ka ir piemērojams LESD 49. pants par brīvību veikt uzņēmējdarbību.

32. Ievērojot Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos ietverto informāciju, manuprāt, nav piemērojams ne LESD 45. pants par darba ņēmēju pārvietošanās brīvību, ne LESD 56. pants par pakalpojumu sniegšanas brīvību [6]. Ņemot vērā, ka paši pretendenti ir Itālijas valstspiederīgie, viņi nav īstenojuši tiesības uz pārvietošanās brīvību, kas rezultātā ļautu šīs tiesību normas piemērot situācijā, kura citos apstākļos būtu Itālijas valsts iekšējā situācija.

33. Turklāt, ņemot vērā, ka pamatlietā aplūkotās pirmpirkuma tiesības izmantoja pašvaldības aptiekas darbinieks, proti, CT, un ka šī darbinieka piedāvājums tādējādi guva virsroku pār farmaceitu AV un BU piedāvājumu, Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos nav pietiekamas informācijas, kas liecinātu, ka strīds pamatlietā būtu vērsts vai faktiski jebkādi saistīts ar tādu valsts (vai privātu) uzņēmumu darbību, kuriem dalībvalsts būtu piešķīrusi īpašas vai ekskluzīvas tiesības, vai patiesībā tādu uzņēmumu darbību, kuriem būtu uzticēti pakalpojumi ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi vai kuri darbotos kā fiskāli monopoli, kā noteikts LESD 106. pantā.

34. Hartas 15. panta 2. punktā cita starpā ir noteikts, ka ikvienam pilsonim ir brīvība īstenot tiesības veikt uzņēmējdarbību jebkurā dalībvalstī. Šajā tiesvedībā atsauce uz brīvību īstenot tiesības veikt uzņēmējdarbību ir jāsaprot tādējādi, ka Hartas 15. panta 2. punkts cita starpā attiecas uz LESD 49. pantu [7]. Manuprāt, ja valsts tiesību akti atbilst LESD 49. pantam, tie atbilst arī Hartas 15. panta 2. punktam [8].

35. Turklāt Hartas 16. pantā ir paredzēts, ka "darījumdarbības brīvību atzīst saskaņā ar Savienības tiesību aktiem un valstu tiesību aktiem un praksi". Tādējādi, nosakot darījumdarbības brīvības piemērošanas jomu, Hartas 16. pants attiecas konkrēti uz Savienības tiesībām. Šajā tiesvedībā šī atsauce uz Savienības tiesībām ir jāsaprot tādējādi, ka Hartas 16. pants savukārt attiecas uz LESD 49. pantu.

6 Turklāt es uzskatu, ka, ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.) 2. panta f) punktu, ar ko no šīs direktīvas darbības jomas ir izslēgti visi veselības aprūpes pakalpojumi, šī direktīva šajā tiesvedības procesā nav atbilstīga.

7 Hartas 52. panta 2. punktā ir noteikts, ka Hartā atzītās tiesības, kuras ir paredzētas Līgumos, ir īstenojamas saskaņā ar Līgumos paredzētajiem nosacījumiem un ierobežojumiem; skat. spriedumu, 2016. gada 7. aprīlis, *ONEm* un M. (C-284/15, EU:C:2016:220, 33. punkts).

8 Pēc analoģijas skat. spriedumu, 2016. gada 7. aprīlis, *ONEm* un M. (C-284/15, EU:C:2016:220, 33. un 34. punkts).

36. Ņemot vērā visus iepriekšminētos apstākļus un to, ka uzdotais jautājums patiesībā attiecas vienīgi uz brīvību veikt uzņēmējdarbību, es uzskatu, ka pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums ir jāizvērtē vienīgi saistībā ar LESD 49. pantu [9] [10].

VI. Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

37. No Tiesai iesniegtajiem dokumentiem kļūst skaidrs, ka visi fakti pamatlietā attiecas tikai uz vienas dalībvalsts, proti, Itālijas Republikas, teritoriju.

38. Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD noteikumi par brīvību veikt uzņēmējdarbību neattiecas uz situācijām, kuras visādā ziņā ir saistītas tikai ar vienu dalībvalsti [11]. Turklāt, lai LESD 49. pantu varētu piemērot publiskā iepirkuma darbībām, attiecībā uz kurām visi būtiskie elementi ir saistīti tikai ar vienu dalībvalsti, pamatlietā aplūkotajam līgumam ir jāskar zināmas pārrobežu intereses [12].

39. Manuprāt, iesniedzējtiesa nav konstatējusi konkrētus faktus, kas palīdzētu Tiesai pārliecināties par to, vai attiecībā uz tiesvedību pamatlietās pastāv zināmas pārrobežu intereses par pašvaldības aptieku iegādi Itālijā [13]. Tomēr iesniedzējtiesa ir norādījusi, ka attiecīgajā iepirkuma procedūrā saskaņā ar valsts tiesībām varēja piedalīties jebkurš Savienības dalībvalsts pieaugušais, kurš ir reģistrēts kā farmaceits, un, pamatojoties uz 2014. gada 13. februāra spriedumu *Sokoll-Seebacher* (C-367/12, EU:C:2014:68) un 2010. gada 1. jūnija spriedumu *Blanco Pérez* un *Chao Gómez* (C-570/07 un C-571/07, EU:C:2010:300, 40. punkts), norādījusi, ka attiecīgajam valsts tiesiskajam regulējumam visticamāk ir pārrobežu ietekme. Turklāt *Consiglio di Stato* (Valsts padome) cita starpā ir atsaukusies arī uz Savienības noteikumiem par farmaceitu kvalifikācijas atzīšanu [14].

40. Neraugoties uz to, ka lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu šajā lietā nav konstatēti konkrēti fakti, ir jānorāda, ka Tiesa lūgumus sniegt prejudiciālus nolēmumus par Līgumu noteikumu interpretāciju saistībā ar pamatbrīvībām tomēr ir atzinusi par pieņemamiem, lai arī strīdi pamatlietās jebkuros citos apstākļos visādā ziņā attiektos tikai uz vienu dalībvalsti. Tiesa savu viedokli šāda veida lietā ir pamatojusi ar to, ka nevar tikt izslēgts, ka citās dalībvalstīs dzīvojoši valstspiederīgie būtu bijuši vai būtu ieinteresēti izmantot šīs brīvības, lai veiktu darbību tās dalībvalsts teritorijā, kas ir pieņēmusi attiecīgo valsts tiesisko regulējumu, un ka šis tiesiskais regulējums, kas bez atšķirības ir piemērojams attiecīgās valsts valstspiederīgajiem un citu dalībvalstu valstspiederīgajiem, tātad var radīt sekas, kas nebūs konstatējamas šajā dalībvalstī [15].

9 Un tā izņēmumiem saskaņā ar LESD 52. pantu un šīs Tiesas judikatūru par pamatojumu ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem.

10 Skat. spriedumu, 2014. gada 13. februāris, *Sokoll-Seebacher* (C-367/12, EU:C:2014:68, 22. un 23. punkts).

11 Skat. spriedumu, 2016. gada 15. novembris, *Ullens de Schooten* (C-268/15, EU:C:2016:874, 47. punkts un tajā minētā judikatūra). Šī sprieduma 50.–53. punktā Tiesa ir norādījusi uz četrām situācijām, kurās strīdu atrisināšanai pamatlietā tomēr būtu jāinterpretē Līgumu normas, kas attiecas uz pamatbrīvībām, lai arī strīdi pamatlietā visādā ziņā bija saistīti tikai ar vienu dalībvalsti, kā rezultātā Tiesa atzina šos lūgumus sniegt prejudiciālu nolēmumu par pieņemamiem.

12 Skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, *Azienda sanitaria locale n. 5 'Spezzino'* u.c. (C-113/13, EU:C:2014:2440, 46. punkts).

13 Kā izriet no Tiesas Reglamenta 94. panta, redakcijā, kas bija spēkā no 2012. gada 1. novembra, Tiesai lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu jāspēj atrast faktu, uz kuriem balstīti jautājumi, izklāstu, kā arī jāspēj secināt pastāvošo saikni starp šiem faktiem un konkrētajiem jautājumiem. Tādējādi nepieciešamo elementu, kas ļauj veikt zināmas pārrobežu intereses esamības pārbaudi, konstatējumi un, vispārīgāk, visi konstatējumi, kuri jāveic valsts tiesām un no kuriem ir atkarīga atvasināto tiesību aktu vai Savienības primāro tiesību aktu piemērojamība, ir jāveic pirms jautājumu uzdošanas Tiesai. Spriedums, 2014. gada 11. decembris, *Azienda sanitaria locale n. 5 'Spezzino'* u.c. (C-113/13, EU:C:2014:2440, 46. punkts).

14 Skat., piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/55/ES (2013. gada 20. novembris), ar ko groza Direktīvu 2005/36/EK par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu un Regulu (ES) Nr. 1024/2012 par administratīvo sadarbību, izmantojot Iekšējā tirgus informācijas sistēmu (turpmāk tekstā – "*IMI* regula") (OV 2013, L 354, 132. lpp.).

15 Skat. spriedumu, 2016. gada 15. novembris, *Ullens de Schooten* (C-268/15, EU:C:2016:874, 50. punkts un tajā minētā judikatūra). Es vēlētos uzsvērt, ka iesniedzējtiesa ir balstījusies tieši uz šo judikatūru, lai pamatotu sava jautājuma pārrobežu raksturu.

41. Manuprāt, ņemot vērā, ka tāds valsts tiesiskais regulējums kā Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punkts atbilstoši tā formulējumam vienādi attiecas kā uz Itālijas, tā uz pārējo dalībvalstu valstspiederīgajiem, ir visai iespējams, ka farmaceiti dalībvalstīs, kas nav Itālijas Republika, ir bijuši vai ir ieinteresēti iegādāties un vadīt pašvaldības aptieku Itālijas Republikā. No tā izriet, ka Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punkts tātad var ietekmēt Savienības iekšējo tirdzniecību [16].

42. Turklāt ir jāatgādina, ka lieta, kurā viena pret otru vēršas personas ar vienas un tās pašas dalībvalsts valstspiederību, ir uzskatāma par tādu, kurai ir piesaistes elements LESD 49. pantam, kā rezultātā šo tiesību normu interpretācija var būt vajadzīga šī strīda atrisināšanai, ja valsts tiesībās ir noteikts, ka iesniedzējtiesai minētajiem valstspiederīgajiem ir jāpiešķir tādas pašas tiesības, kādas citas dalībvalsts valstspiederīgajiem šādā pašā situācijā izrietētu no Savienības tiesībām [17].

43. Šajā ziņā Komisija savos rakstveida apsvērumos un tiesas sēdē, pārējām pusēm neiebilstot, norādīja, ka Itālijas tiesībās ir aizliegta atgriezeniskā diskriminācija pret Itālijas valstspiederīgajiem.

44. Tādējādi šķiet, ka saskaņā ar Itālijas tiesībām iesniedzējtiesai ir jāpiešķir Itālijas valstspiederīgajam tādas pašas tiesības, kādas citas dalībvalsts valstspiederīgajiem šādā pašā situācijā izrietētu no Savienības tiesībām [18].

45. No tā izriet, ka iesniegtais jautājums ir pieņemams, ciktāl tas attiecas uz LESD 49. pantu par brīvību veikt uzņēmējdarbību.

VII. Uzdotā jautājuma būtības analīze

46. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ar LESD 49. pantu ir aizliegti jebkādi valsts pasākumi, kas Savienības pilsoņiem var apgrūtināt vai padarīt mazāk pievilcīgu Līgumā garantētās brīvības veikt uzņēmējdarbību izmantošanu, pat ja tie tiek piemēroti bez diskriminācijas pilsonības dēļ [19].

47. Manuprāt, ņemot vērā, ka dalība iepirkuma procedūrā ir laikietilpīga, darbietilpīga un dārga, pirmpirkuma tiesības, piemēram, pamatlietā aplūkotās pirmpirkuma tiesības, neapšaubāmi atturētu pārējo dalībvalstu farmaceitus no dalības šajā procedūrā. Šajā ziņā ir jānorāda, ka pat tad, ja farmaceits no kādas citas dalībvalsts ir iesniedzis saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu, viņam absolūti netiek garantēta līguma slēgšanas tiesību iegūšana, jo pašvaldības aptiekas darbinieks ar līdzvērtīgu piedāvājumu, īstenojot savas pirmpirkuma tiesības, faktiski var pārspēt attiecīgo piedāvājumu [20]. Tādējādi ir acīmredzami, ka attiecīgās valsts pirmpirkuma tiesības nodrošina atšķirīgas priekšrocības jebkuram pašvaldības aptiekas darbiniekam, kurš varētu vēlēties šīs tiesības izmantot, pat uz saimnieciski visizdevīgāko piedāvājumu iesniegušā pretendenta rēķina.

48. Manuprāt, Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punktā minētās pirmpirkuma tiesības citu dalībvalstu farmaceitiem apgrūtina vai padara mazāk pievilcīgu to tiesību izmantošanu, kas viņiem ļauj piedalīties iepirkuma procedūrā, lai iegādātos pašvaldības aptieku Itālijas Republikā. Tādējādi šādas pirmpirkuma tiesības citu dalībvalstu farmaceitiem apgrūtina un padara mazāk pievilcīgu ar brīvo apriti saistīto darbību veikšanu Itālijas teritorijā ar pastāvīga uzņēmuma starpniecību.

16 2010. gada 1. jūnija spriedumā lietā *Blanco Pérez* un *Chao Gómez* (C-570/07 un C-571/07, EU:C:2010:300, 40. punkts) Tiesa norādīja, ka nebūt nevar izslēgt, ka citu dalībvalstu, nevis Spānijas Karalistes pilsoņi ir bijuši vai ir ieinteresēti veikt aptieku darbību Astūrijas autonomajā kopienā. Pēc analoģijas skat. arī spriedumu, 2010. gada 11. marts, *Attanasio Group* (C-384/08, EU:C:2010:133, 22.–24. punkts) saistībā ar degvielas tirdzniecību.

17 Skat. spriedumu, 2018. gada 14. novembris, *Memoria* un *Dall'Antonia* (C-342/17, EU:C:2018:906, 23. punkts).

18 Skat. spriedumus, 2016. gada 15. novembris, *Ullens de Schooten* (C-268/15, EU:C:2016:874, 52. punkts), un 2012. gada 10. maijs, *Duomo Gpa* u.c. (no C-357/10 līdz C-359/10, EU:C:2012:283, 28. punkts).

19 Skat. spriedumu, 2010. gada 11. marts, *Attanasio Group* (C-384/08, EU:C:2010:133, 43. punkts un tajā minētā judikatūra). Skat. arī spriedumu, 2009. gada 19. maijs, *Apothekerkammer des Saarlandes* u.c. (C-171/07 un C-172/07, EU:C:2009:316, 22. punkts).

20 Jāatgādina, ka pamatlietā veids, kādā tiek izmantotas pirmpirkuma tiesības, bija noteikts paziņojumā par iepirkumu.

49. Līdz ar to valsts tiesiskā regulējuma norma, piemēram, Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punkts, kas ir aplūkota iesniedzējtiesā iesniegtajā lietā, manuprāt, ierobežo brīvību veikt uzņēmējdarbību LESD 49. panta izpratnē. Tādēļ attiecīgi ir jāizvērtē, ciktāl pamatlietā aplūkojamā valsts tiesiskā regulējuma norma var tikt pamatota ar kādu no LESD 52. panta 1. punktā minētajiem iemesliem vai sevišķi svarīgām sabiedrības interesēm saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru. Tagad es pievērsīšos šim jautājumam.

A. Par brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojuma pamatojumu

50. No LESD 52. panta 1. punkta izriet, ka ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības aizsardzību var tikt pamatoti brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumi.

51. Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumi, kas ir piemērojami bez diskriminācijas pilsonības dēļ, var tikt pamatoti ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, ar nosacījumu, ka šie ierobežojumi ir piemēroti, lai nodrošinātu izvirzītā mērķa sasniegšanu, un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai [21].

52. Šķiet, no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punkts ir piemērojams bez diskriminācijas pilsonības dēļ.

53. Tā kā lietā, kas Tiesai ir nodota saskaņā ar LESD 267. pantu, iesniedzējtiesai ir jāidentificē aplūkotā valsts tiesiskā regulējuma mērķi, ar kuriem var tikt pamatoti brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumi [22], iesniedzējtiesa [23] īsumā norādīja, ka Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punkts ir vērsts uz nepieciešamību uzlabot farmācijas pakalpojumu pārvaldību un ir balstīts uz pārliecību, ka farmaceits, kurš jau ir strādājis pašvaldības aptiekā, kas tiek nodota, spēs nodrošināt nepārtrauktību un arī gūt labumu no šīs aptiekas vadīšanas laikā gūtās pieredzes [24].

54. Ņemot vērā šo skaidrojumu, tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais, šķiet, tiecas sasniegt sabiedrības veselības aizsardzības mērķi, ar ko saskaņā ar LESD 52. panta 1. punktu principā var tikt pamatoti brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumi [25]. Konkrētāk, 2009. gada 19. maija sprieduma lietā *Apothekerkammer des Saarlandes* u.c. (C-171/07 un C-172/07, EU:C:2009:316) 28. punktā Tiesa norādīja, ka brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumi var tikt pamatoti ar mērķi garantēt drošu un kvalitatīvu sabiedrības apgādi ar zālēm.

21 Skat. spriedumu, 2009. gada 19. maijs, *Apothekerkammer des Saarlandes* u.c. (C-171/07 un C-172/07, EU:C:2009:316, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 5. decembris, *Venturini* u.c. (no C-159/12 līdz C-161/12, EU:C:2013:791, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

23 Kā norādīts šo secinājumu 17. punktā.

24 Bernaredžo pašvaldība rakstveida paskaidrojumos atsaucās uz *Consiglio di Stato* (Valsts padome) V palātas 2005. gada 5. oktobra spriedumu Nr. 5329, kurā šī tiesa norādīja, ka iepirkuma procedūras mērķis saskaņā ar Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punktu cita starpā ir palielināt peļņu, ko iespējams gūt no aplūkojamās privatizācijas. Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punktā ir paredzēti pirmpirkuma tiesību izmantošanas nosacījumi. Šo tiesību, ar kurām priekšroka tiek dota pašvaldības aptiekas darbiniekam, mērķis ir aizsargāt algotus farmaceitus un optimālu aptiekas vadību.

25 Sabiedrības veselības aizsardzības mērķa nozīmīgums ir apstiprināts LESD 168. panta 1. punktā un Hartas 35. pantā, kuros tostarp ir teikts, ka, nosakot un īstenojot visu Eiropas Savienības politiku un darbības, ir jānodrošina augsts cilvēku veselības aizsardzības līmenis. Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 5. decembris, *Venturini* u.c. (no C-159/12 līdz C-161/12, EU:C:2013:791, 40. un 41. punkts un tajos minētā judikatūra). Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru mērķis saglabāt veselības aprūpes pakalpojumu, piemēram, farmācijas pakalpojumu, kvalitāti var būt viens no LESD 52. panta 1. punktā paredzētajiem izņēmumiem, ja tas veicina augsta līmeņa veselības aizsardzības sasniegšanu. Spriedums, 2010. gada 16. decembris, Komisija/Francija (C-89/09, EU:C:2010:772, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

55. Tomēr ir jānosaka, vai tāds tiesiskais regulējums kā Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punkts ir atbilstošs, lai nodrošinātu izvirzītā mērķa sasniegšanu, un, ja tā ir, vai brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojums nepārsniedz to, kas nepieciešams šī mērķa sasniegšanai; citiem vārdiem, – vai nepastāv mazāk ierobežojoši pasākumi, ar kuru palīdzību būtu iespējams sasniegt šo mērķi [26].

56. Attiecībā uz nepieciešamību nodrošināt iesniedzējtiesas minēto nepārtrauktību nav pilnīgi skaidrs, vai ir jānodrošina pašvaldības aptieku farmaceitu nodarbinātības nepārtrauktība, lai aizsargātu viņu tiesības šīs aptiekas īpašnieka maiņas gadījumā [27], no vienas puses, vai (kā es domāju) pašvaldības aptieku farmaceitu nodarbinātības nepārtrauktība, lai nodrošinātu pakalpojumu nepārtrauktību vai to pakalpojumu līmeni, ko šī aptieka sniedz sabiedrībai, no otras puses.

57. Manuprāt, mērķis nodrošināt pašvaldības aptieku farmaceitu nodarbinātības nepārtrauktību, lai aizsargātu viņu tiesības šīs aptiekas īpašnieka maiņas gadījumā, drīzāk ir balstīts uz nodarbinātības un sociālajiem apsvērumiem, nevis sabiedrības veselības aizsardzības apsvērumiem. Tādēļ, ņemot vērā pamatlietā aplūkotos apstākļus, šis mērķis nav piemērojams, lai, balstoties uz sabiedrības veselības aizsardzības apsvērumiem saskaņā ar LESD 52. panta 1. punktu, attaisnotu brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumus, kas paredzēti pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā.

58. Turklāt, pat ja šo mērķi varētu pamatot ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, proti, darbinieku tiesību aizsardzību pret atlaišanu pašvaldības aptiekas īpašnieka maiņas gadījumā, iesniedzējtiesa norādīja, ka šis mērķis jau ir paredzēts Itālijas Civilkodeksa 2112. pantā, ar ko cita starpā ir transponēta Padomes Direktīva 2001/23, kurā ir paredzēti šādi aizsardzības pasākumi. Šajos apstākļos ir jānorāda, ka, ja tāds patiešām būtu šis mērķis, tad tāds valsts tiesiskais regulējums kā Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punkts pavisam noteikti pārsniedz to, kas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai, un to nevar attaisnot ar šo mērķi.

59. Attiecībā uz mērķi nodrošināt pašvaldības aptieku farmaceitu nodarbinātības nepārtrauktību, lai nodrošinātu pakalpojumu nepārtrauktību vai to pakalpojumu līmeni, ko šī aptieka sniedz sabiedrībai, un tādējādi labāku farmācijas pakalpojumu pārvaldību ir jāuzsver, ka saskaņā ar Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem gan AV un BU, gan CT ir kvalificēti farmaceiti [28].

60. Turklāt AV un BU visādā ziņā saskaņā ar Itālijas tiesībām bija kvalificēti iegādāties un vadīt pamatlietā aplūkoto aptieku, – to apliecina fakts, ka viņiem bija piešķirtas pagaidu līguma slēgšanas tiesības šīs aptiekas iegādei.

61. Tādējādi šķiet, ka vienīgā atšķirība starp attiecīgajiem farmaceitiem attiecībā uz profesionālo kvalifikāciju vai pieredzi, kurai bija būtiska nozīme attiecībā uz galīgo līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu, bija fakts, ka CT attiecīgajā laikā strādāja pamatlietā aplūkotajā pašvaldības aptiekā un izmantoja pirmpirkuma tiesības.

26 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, novērtējot, vai sabiedrības veselības aizsardzības jomā ir ievērots samērīguma princips, ir jāņem vērā, ka dalībvalsts pati izlemj, kādā līmenī tā vēlas nodrošināt sabiedrības veselības aizsardzību un kādā veidā tas ir sasniedzams. Tā kā šis aizsardzības līmenis dažādās dalībvalstīs var būt atšķirīgs, dalībvalstīm ir jāpiešķir rīcības brīvība. Spriedums, 2013. gada 5. decembris, *Venturini* u.c. (no C-159/12 līdz C-161/12, EU:C:2013:791, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 Ir apšaubāmi, ka šis nav aplūkotā valsts tiesiskā regulējuma mērķis, jo *Consiglio di Stato* (Valsts padome) šajā ziņā ir atsaukusies uz "labāku farmaceitisko pakalpojumu pārvaldību". Tomēr pilnības labad es šo jautājumu aplūkošu.

28 Tiesa ir vērsusi uzmanību uz to zāļu ļoti īpašo raksturu, kuru terapeitiskā iedarbība tās būtiski atšķir no citām precēm. Spriedums, 2009. gada 19. maijs, *Apothekerkammer des Saarlandes* u.c. (C-171/07 un C-172/07, EU:C:2009:316, 31. punkts). Tā it īpaši ir atzinusi, ka dalībvalstis var piemērot stingras prasības personām, kas nodarbojas ar zāļu mazumtirdzniecību, tostarp attiecībā uz zāļu tirdzniecības veidu un peļņas gūšanu. It īpaši dalībvalstis principā var prasīt, lai ar zāļu mazumtirdzniecību nodarbotos tikai farmaceiti, jo tiem ir jāsniedz garantija un jāspēj sniegt patērētājam informāciju. Šajā nozīmē tostarp skat. spriedumu, 2009. gada 19. maijs, Komisija/Itālija (C-531/06, EU:C:2009:315, 58. punkts).

62. Turklāt Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos nav nekādu norāžu par to, kādēļ kāds cits tikpat kvalificēts un pieredzējis farmaceits kā CT nespētu nodrošināt nepārtrauktību vai kādēļ farmaceits, kurš iepriekš ir strādājis pašvaldības aptiekā, nevarētu turpināt strādāt tajā pašā amatā aptiekas īpašnieka maiņas gadījumā [29].

63. Gan Bernaredžo pašvaldība, gan CT uzsvēra faktu, ka CT faktiski nebija tikai parasts pamatlietā aplūkotās pašvaldības aptiekas darbinieks, bet ka šī persona patiesībā pārvaldīja pamatlietā aplūkoto pašvaldības aptieku un tās krājumus daudzus gadus.

64. Lai arī šis apgalvojums var būt patiess, šķiet, ka Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punktā, izņemot prasību, ka farmaceitam ir jābūt reģistrētam vai tam ir jābūt obligātai pieredzei agrākos konkursos, netiek ņemts vērā farmaceita faktiskais darba stāžs pašvaldības aptiekā, šī farmaceita sniegto pakalpojumu kvalitāte vai tas, vai farmaceits bija parasts aptiekas darbinieks vai arī ieņēma kādu no vadošajiem amatiem; tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Ja Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punktā minētie noteikumi ir izpildīti, pirmpirkuma tiesības būtībā darbojas automātiski.

65. Tādējādi saskaņā ar Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā nav paredzēts attiecīgo farmaceitu kvalifikācijas un pieredzes salīdzinājums vai jebkāda veida vērtēšana iepirkuma procedūras ietvaros; tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Patiesībā CT pat nepiedalījās iepirkuma procedūrā, bet gan vienīgi izmantoja pirmpirkuma tiesības saskaņā ar Likuma Nr. 362/1991 12. panta 2. punktu.

66. Turklāt, ja tiesiskā regulējuma mērķis bija sekmēt farmācijas pakalpojumu nepārtrauktību, ir grūti saprast, kādēļ tas attiecas vienīgi uz pašvaldības aptieku nodošanu, nevis citu veidu aptiekām, kas ir privātas [30].

67. Tādēļ es uzskatu, ka Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos nav pierādījumu tam, ka pamatlietā aplūkotā tiesiskā regulējuma mērķis, ko ir norādījusi iesniedzējtiesa, lai saskaņā ar LESD 52. panta 1. punktu, balstoties uz sabiedrības veselības aizsardzības apsvērumiem, attaisnotu brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumus, šajā ziņā būtu atbilstošs, un katrā ziņā, pat ja šādi ierobežojumi atbilstu minētajam mērķim, tie pārsniedz to, kas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai. Visu šajos secinājumos norādīto iemeslu dēļ es uzskatu, ka šis tiesiskais regulējums neatbilst skaidriem sabiedrības veselības aizsardzības mērķiem un veiktie pasākumi katrā ziņā ir acīmredzami nesamērīgi ar jebkuru šādu mērķi.

68. No iepriekšminētā izriet, ka uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka LESD 49. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru pašvaldības aptiekas īpašnieka maiņas gadījumā attiecīgās aptiekas darbiniekiem ir piešķirtas pirmpirkuma tiesības.

VIII. Secinājumi

69. Ņemot vērā visus iepriekšminētos apsvērumus, es uzskatu, ka Tiesai uz *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija) uzdoto jautājumu būtu jāatbild šādi:

LESD 49. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru pašvaldības aptiekas īpašnieka maiņas gadījumā attiecīgās aptiekas darbiniekiem ir piešķirtas pirmpirkuma tiesības.

29 Šajā nozīmē skat. Itālijas Civilkodeksa 2112. pantu, ar kuru, kā ir norādījusi iesniedzējtiesa, tostarp ir transponēta Padomes Direktīva 2001/23.

30 Paužot šo viedokli, es nevēlos apgalvot, ka šāds tiesiskais regulējums, kas bez izšķirības ir piemērojams jebkādu aptieku nodošanas gadījumā, atbilstu LESD 52. pantā paredzētajām prasībām.